

עפ"ג 28172/06/21 - מדינת ישראל נגד אריק ואנונו

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 28172-06-21 מדינת ישראל נ' ואנונו 19 ספטמבר 2021

בפני הרכב כב' השופטים:
י. גריל, שופט עמית [אב"ד]

א. בולוס, שופט

מ. דאוד, שופט

המערערת:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה

ע"י ב"כ עוה"ד יעל ויסהוף

נגד

המשיב:

אריק ואנונו

ע"י ב"כ עוה"ד עמיקם שוחט

מטעם הסנגוריה הציבורית

הודעת ערעור מיום 13.6.2021 על גזר-דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט שלמה בנג'ו) מיום 27.4.21 בת"פ 58970-06-18.

פסק דין

א. בפנינו ערעור המדינה על גזר-דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט ש' בנג'ו) מיום 27.4.21 בת"פ 58970-06-18, לפיו נדון המשיב, יליד 1974, לשמונה חודשי מאסר שירותו בעבודות שירות, שבעה חודשי מאסר על-תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירה בה הורשע ו/או עבירה של נהיגה בזמן פסילה, ופסילת רישיון הנהיגה למשך 12 חודשים פחות יום.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הן בתמצית אלה:

ביום 25.6.18 הגישה המדינה כתב אישום כנגד המשיב בו נטען, כי ביום 12.5.17 נהג המשיב ברכב פרטי בשדרות גושן שבקרית מוצקין, כשהכביש במקום הוא דרך עירונית חד-סטריית בעלת שלושה נתיבים, משני צדי הכביש בנויות מדרכות, ומצד ימין כיוון נסיעת המשיב בנויים איי תנועה המשמשים לחניה. מהירות הנסיעה המותרת היא 50 קמ"ש.

באותה עת חצה את הכביש מימין לשמאל כיוון נסיעת המשיב, שלא במעבר חציה, הולך רגל יליד 1967. הולך הרגל חצה את הנתיב הראשון לפני רכב פרטי שחנה על נתיב הנסיעה הימני, המשיך וחצה בריצה את הנתיב האמצעי לפני רכב ג'יפ, שעצר על הנתיב האמצעי ואפשר להולך הרגל להמשיך בחציה. משהגיע הולך הרגל לנתיב השמאלי, פגע בו המשיב עם דופן ימין של הרכב.

כתוצאה מן התאונה נסדקה שמשות הרכב של המשיב, נגרם שבר לקורה הימנית של הרכב והולך הרגל נחבל בידו השמאלית ובכף רגלו השמאלית, טופל בבית החולים ושחרר באותו יום.

בהתאם לכתב האישום המשיך המשיב בנסיעתו בכביש, מיד לאחר התאונה, בכיוון נסיעתו, וברח ממקום התאונה. נטען בכתב-האישום, כי למרות שהמשיב היה מעורב בתאונה בה נפגע אדם, והיה מודע לנסיבות התאונה ולכך שנפגע אדם, לא עצר במקום התאונה או קרוב לו ככל האפשר כדי לעמוד על תוצאות התאונה, לא הזעיק לעזרה את גורמי ההצלה המקצועיים, לא המתין ליד הנפגע עד להגעתם, לא הודיע על קרות התאונה למשטרה, וכל זאת למרות שבמהלך התאונה נסדקה שמשות הרכב, ולמרות שנהג הג'יפ עצר ליד המשיב בהגיעם לרמזור, מרחק קצר מן התאונה, והעיר למשיב על נהיגתו. כמו-כן, מיד לאחר התאונה החליף המשיב את שמשות הרכב הסדוקה על-מנת להעלים ראיות בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי. עובר לתאונה נהג המשיב ללא ביטוח חובה לרכב.

המדינה ייחסה למשיב בכתב-האישום עבירה של הפקרה אחרי פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, נהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, ושיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ג. המשיב כפר בהתרחשותה של תאונה. המשיב טען, כי אכן נסע במקום והתכוון לנסוע מקריית מוצקין לביתו בשלומי. הוא נסע בשד' גושן, לא הבחין כי פגע באיש, למרות שבחן את הזירה ולכן המשיך לביתו. בדרכו הביתה הבחין בשמשות הרכב הסדוקה ולכן פנה בדרכו הביתה, והחליף את השמשה.

ד. מסכת הראיות נפרסה בשלמותה בפני בית משפט קמא אשר ציין, כי המחלוקת בין הצדדים מתייחסת לשאלה האם ידע המשיב או האם היה עליו לדעת כי פגע בהולך רגל, כשלטענתו הוא לא יכול היה לדעת שפגע בהולך רגל משום שלא היו לו אינדיקציות לכך, הוא לא ראה הולך רגל פגוע במקום ולכן המשיך בדרכו הביתה.

בהכרעת הדין המנומקת מיום 3.10.19 קבע בית משפט קמא, שעדות הולך הרגל אמינה ומהימנה ומתיישבת היטב עם חומר הראיות ואילו עדות המשיב הייתה קשה על בית-המשפט, לא התיישבה לא עם חומר הראיות ולא עם השחזור שנערך ולכן נדחתה כבלתי מהימנה (פסקה 41 בהכרעת הדין).

אין מחלוקת בין הצדדים שהמשיב אינו נושא באחריות כלשהי לגרימת התאונה, ולכן גם לא ייחסה לו המדינה בכתב-האישום אחריות כלשהי לגבי גרימת התאונה ואולם, כך קבע בית משפט קמא, המשיב ידע היטב שפגע בהולך הרגל, ולא ניתן היה שלא להבחין ולדעת כי המשיב פגע בהולך רגל, ועל מנת "להציל את עורו" הסתלק המשיב מיד מן המקום ונסע לכיוון כללי דרום למרות שהעיר בה הוא מתגורר (שלומי) נמצאת צפונה משם. כמו-כן קבע בית משפט קמא, שהמשיב פעל לשיבוש החקירה והחליף את שמשות הרכב במטרה לטשטש את העקבות. לא הייתה מחלוקת על-כך שהמשיב נהג ללא ביטוח חובה ולפיכך הרשיע בית משפט קמא את המשיב בכל העבירות שיוחסו לו בכתב-האישום, ואין בפנינו מחלוקת לגבי הרשעתו של המשיב.

ה. בטיעונים לעונש הונח בפני בית משפט קמא המרשם הפלילי של המשיב ממנו עולה, כי לחובת המשיב חמש הרשעות קודמות: הראשונה שבהן מיום 28.1.99 בגין משיכת שיק ללא כיסוי, השנייה מיום 14.12.99 גם כן בגין משיכת שיק ללא כיסוי, ההרשעה השלישית מיום 4.3.2010 היא בגין שורה ארוכה של עבירות: קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לעשות פשע, ומשיכת שיק ללא כיסוי, ונדון ל-32 חודשי מאסר בפועל לרבות עונשים נלווים, ההרשעה הרביעית היא מיום 21.9.2010 אף היא בגין שורה ארוכה של עבירות: משיכת שיק ללא כיסוי, קשירת קשר לעשות פשע וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ועל המשיב הוטלו 15 חודשי מאסר בפועל לרבות עונשים נלווים. ההרשעה החמישית היא מיום 8.11.2017 בגין הפצת טובין לשם מסחר לפי סעיף 60(א)(3) של פקודת סימני מסחר [נוסח חדש], התשל"ב-1972, והמשיב נדון ל-6 חודשי מאסר שהתאפשר לו לרצותן בעבודות שירות וכן עונשים נלווים.

בנוסף, הונח בפני בית משפט קמא המרשם התעבורתי של המשיב ובו 100 הרשעות בגין עבירות שונות. יצוין, שמתוך ההרשעות הנ"ל בתחום התעבורתי, בוצעו 24 מן העבירות לאחר מועד ביצוע העבירות מושא הליך זה (12.5.17).

ו. ממסמכי המוסד לביטוח לאומי שהוגשו לבית משפט קמא עולה, כי למשיב דרגת נכות כללית יציבה של 100% וכן נקבעו לו 80% מגבלות בניידות לצמיתות והוא מקבל סיוע בניידות. לפי מסמך רפואי סובל הוא משיתוק ספסטי בארבע גפיים עם קושי ניכר בהליכה וקושי בעליה במדרגות. מעדות רעייתו של המשיב בפני בית משפט קמא עולה, שלבני הזוג חמישה ילדים, וכי מזה כחמש שנים המשיב איננו עובד בגלל הפגיעה בגבו, ואין באפשרותו לבצע עבודה פיזית, אך עוזר בבית מול הילדים.

ז. הוגשו לבית משפט קמא מספר תסקירים של שירות המבחן כשבתסקיר מיום 8.1.20 פורטו נסיבות חייו של המשיב וצוין עוד, שהערכת הגורמים המטפלים היא שנוכחותו של המשיב בבית חשובה ומסייעת לשמירה על מצבם הנפשי והרגשי של חמשת הילדים.

עוד צוין שירות המבחן, שנטילת האחריות של המשיב לגבי ביצוע העבירה היא חלקית ופורמלית והוא לא נטל אחריות על הפקרת נפגע העבירה.

בפני שירות המבחן הביע המשיב מוטיבציה מילולית ונכונות להיכנס להליך טיפולי ארוך טווח בתחום המרמה, ואולם הוא נטל כאמור אחריות חלקית בלבד וניכר קושי במתן אמון בגורמי הטיפול ולכן סבר שירות המבחן שהפרוגנוזה השיקומית נמוכה.

ח. בתסקיר משלים מיום 13.10.20 נמסר על ידי שירות המבחן, שהמשיב שולב בקבוצה טיפולית באוגוסט 2020, המשיב הגיע בקביעות לארבעה מפגשים, אך פעילות הקבוצה הופסקה מחמת התפרצות מגפת הקורונה. שירות המבחן התרשם באותו תסקיר, שהמשיב הגביר את יכולתו לתת אמון בגורמי הטיפול והצליח להיפתח באופן ראשוני במרחב הקבוצתי, משתף פעולה, מגיע בקביעות, לא נפתחו נגדו תיקים פליליים נוספים, ולכן העריך שירות המבחן שיש למשיב פרוגנוזה שיקומית חיובית.

ט. בתסקיר משלים נוסף מיום 19.1.21 נמסר, שהמשיב המשיך להתמיד ולהגיע לקבוצה הטיפולית באופן קבוע וכי הוא דומיננטי בקבוצה, ומשתתף בשיח המתקיים ונוטל אחריות מוגברת יותר לגבי העבירה אם כי ממעיט מחומריתה.

הערכת מנחות הקבוצה הייתה שעל המשיב להמשיך בטיפול הקבוצתי לאורך זמן הואיל והוא יכול להירתם ממנו ולהמשיך בשינוי המשמעותי שעורך באורחות חייו וכן צוין בתסקיר, כי המשיב מבין יותר את שורש המורכבות בהתנהלותו הבעייתית ובהתאם לכך הפרוגנוזה השיקומית עלתה וכיום היא חיובית. לכן המליץ שירות המבחן בתסקירו זה להעדיף את הפן השיקומי ולהטיל על המשיב צו מבחן למשך שנה במהלכה ימשיך את הטיפול הקבוצתי וכן המליץ שירות המבחן על הטלת צו של"צ בהיקף של 220 שעות ולרבות פיצוי לנפגע העבירה.

י. בגזר-דינו ציין בית משפט קמא, כי מידת הפגיעה של המשיב בערך החברתי היא בינונית הואיל ומחד גיסא הפקיר אדם שנפגע על ידו ובנוסף ביצע עבירה של שיבוש מהלכי משפט משהחליף את שמשת הרכב שנסדקה במהלך התאונה, ומאידך גיסא, ומבלי להקל מחומרית העבירה, בוצעה ההפקרה במקום בו היו עדים אחרים ואנשים אחרים שיכלו לסייע לאותו נפגע וכפועל יוצא מכך מידת הסיכון לגופו ולחיייו של הנפגע הייתה פחותה.

בית משפט קמא סקר את הפסיקה הרלוונטית לגבי מי שהורשעו בעבירות של הפקרה לאחר פגיעה, כשבחלק מן המקרים התלוותה לעבירה זו גם עבירה של נהיגה ללא פוליסת ביטוח, ובחלק מן המקרים הורשעו הנאשמים בנוסף גם באחריות לעצם אירוע התאונה (במובחן מן המקרה שבפנינו).

באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה ציין בית משפט קמא, כי העבירה של הפקרה לאחר פגיעה היא עבירה ספונטנית שלא קדם לה תכנון ואילו בכל הנוגע לעבירת שיבוש היה מימד של תכנון במידת מה הואיל והמשיב פנה ותיקן את השמשה הקדמית של הרכב כדי לטשטש כל סימן למעורבותו בתאונה. עוד העיר בית-המשפט קמא, כי נפגע העבירה נחבל בידו השמאלית ובכף רגלו השמאלית, טופל בבית החולים ושוחרר באותו יום, והגם שאין מדובר בנזק גופני חמור, הרי פוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה מעבירות אלה הוא קטלני ובנס לא נגרם לנפגע נזק חמור יותר.

בשים לב לנסיבות ביצוע העבירות ודרגת האשם של המשיב, ונוכח עבירת השיבוש שנלוותה לעבירת ההפקרה, ומידת הפגיעה בהולך הרגל קבע בית משפט קמא, שמתחם העונש ההולם בגין אירוע זה נע בין שישה חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 30 חודשי מאסר בפועל, ומתחם הענישה בנוגע לפסילת רישיונו של המשיב נע בין שלוש שנים לשש שנים.

לאחר שבית משפט קמא בחן את תסקירי שירות המבחן התגבשה מסקנתו, שיש מקום בנסיבות אלה לחרוג לקולא ממתחם הענישה בשים לב לסעיף 40ד(א) של חוק העונשין הואיל ומצטיירת תמונה ברורה לפיה עורך המשיב שינוי פנימי מעמיק. אמנם תחילה התקשה המשיב ליטול אחריות ולהבין את הבעייתיות שבהתנהלותו, אך לאורך זמן התרשם שירות המבחן שהמשיב מצר על מעשיו, מבין שהתקשה להפעיל שיקול דעת תקין ולא פעל

כמו שצריך, וכן הביע המשיב אמפתיה לפגיעתו בנפגע העבירה וגילה נכונות לשלם לו פיצויים, וכזכור המליץ שירות המבחן שבית המשפט יעדיף בעניינו של המשיב את הפן השיקומי, יטיל צו מבחן למשך שנה כדי שהמשיב ימשיך בהליך הטיפול המוצלח, וכן הומלץ על צו של"צ ותשלום פיצוי לנפגע העבירה.

בית משפט קמא הוסיף, כי שיקומו של המשיב ניכר לא רק נוכח התרשמותו של שירות המבחן אלא גם מהתרשמותו של בית משפט קמא מן המשיב שעמד מולו ותיאר בפניו את התהליך המעמיק שעבר וממשיך לעבור עם עצמו, וגילה תובנה לפיה עליו לבצע שינויים מעמיקים בחייו כדי להימנע מהסתבכות עם החוק בעתיד.

נוכח האמור, הגיע בית משפט קמא, כאמור לעיל, למסקנה לפיה יש לחרוג ממתחם הענישה ההולם.

לצד זאת, סבר בית משפט קמא, כי נוכח נסיבות ביצוע העבירה ועברו הפלילי של המשיב, והצורך לאזן בין מכלול שיקולי הענישה העומדים על הפרק, אין החריגה ממתחם הענישה ההולם חייבת להתבטא בכל רכיבי הענישה. לפיכך החליט בית משפט קמא שעונש המאסר ימוקם בחלק התחתון של המתחם (ולא באמצעיתו).

באשר לרכיב הפסילה, קבע בית משפט קמא שלניידותו של המשיב משקל רב ביכולת השיקום והפרנסה שלו, ובשים לב לכך שהמשיב אב לחמישה ילדים הסמוכים על שולחנו והקושי הכלכלי השורר כיום מחמת תקופת פרוץ הקורונה, החליט בית משפט קמא שרכיב הפסילה ייקבע מחוץ למתחם.

בית משפט קמא אף הביע חשש ששליחת המשיב לריצוי עונש מאסר מאחורי סורג ובריה עלולה לעצור את הליך שיקומו וידרדרו בחזרה לדרכים לא חיוביות וכן עלולה שליחתו למאסר לגרום לנזק שאינו מידתי למשפחתו התלויה בו.

בית משפט קמא ציין, כי המשיב לא נטל אחריות וניהל הליך הוכחות, אך במסגרת ההליך הטיפולי בשירות המבחן עבר המשיב כבר דרך אשר להבנת התנהגותו הבעייתית ונטל אחריות על האירוע והפנים את מעשיו והשלכותיהם.

לצד זאת הביא בית משפט קמא בחשבון את עברו הפלילי העשיר של המשיב, ועונשי המאסר בפועל שריצה וכן הביא בחשבון את עברו התעבורתי העשיר, ואף נתן דעתו לכך שהמשיב הפקיר את הולך הרגל בו פגע, וניסה להתחמק מן הדין, שיבש מהלכי משפט וכן נהג ללא ביטוח.

עוד הביא בית משפט קמא בחשבון, שלהולך הרגל נגרמו חבלות קלות יחסית וכן הביא בחשבון את מצבו המשפחתי, האישי והכלכלי של המשיב. בית משפט קמא הגיע למסקנה, שיש בנסיבות אלה להביא לחריגה מן הענישה ההולמת ולהטיל על המשיב ענישה בעבודות שירות, לצד עונשים נלווים, וכי פסילת רישיון הנהיגה תחרוג ממתחם הענישה ההולם שנקבע לרכיב זה.

לנוכח האמור, הטיל בית משפט קמא על המשיב את העונשים שפירטנו בפתח דברינו.

נוסיף, שבית משפט קמא לא הטיל על המשיב צו מבחן אלא ציין בגזר הדין: **"שירות המבחן ימשיך וישלב את הנאשם בטיפול קבוצתי או פרטני לפי שיקול דעתו ובכפוף לעונש שהוטל עליו"**.

י"א. המדינה ממאנת להשלים עם גזר-דינו של בית משפט קמא וערעורה מונח בפנינו.

נטען בערעור, כי משך עונש הפסילה שהוטל על המשיב אינו הולם את חומרת העבירות בהן הורשע ואינו מבטא את ההגנה הנדרשת על האינטרס הציבורי ועל הערכים מוגנים בהם פגע המשיב במעשיו וזאת במיוחד נוכח עברו הפלילי והתעבורתי המכביד.

כמו-כן נטען, כי שגה בית משפט קמא משהורה לשירות המבחן להמשיך ולשלב את המשיב בטיפול קבוצתי או פרטני, אך עם זאת נמנע מלהטיל עליו צו מבחן למרות ששירות המבחן המליץ על-כך בתסקירו הסופי.

עוד נטען, כי שגה בית משפט קמא כשסטה על בסיס שיקולי שיקום ממתחם הפסילה שאותו קבע הואיל והמשיב ביצע עבירת תעבורה חמורה, נהג בלא ביטוח ברכבו ולחובתו עשרות רבות של הרשעות תעבורה לצד עבר פלילי משמעותי, ואף במהלך התהליך הטיפולי הראשוני שעבר נפתחו נגדו תיקי תעבורה נוספים ומדובר בעברייני תעבורה רצידיביסט שפעל באופן עקבי תוך התעלמות מהוראות החוק ולכן לא היה מקום לחרוג ממתחם הענישה.

המדינה מפנה לכך, כי בפסיקת בתי המשפט בעבירות דומות מוטלים עונשי פסילה בפועל משמעותיים ביותר לצד עונשי מאסר ארוכים ומרתיעים. בפסיקה שאליה הפנה בית משפט קמא הוטלו עונשי פסילה בפועל לתקופה של 3-10 שנים ואין בעניינו של המשיב, חרף נסיבותיו האישיות, כדי להצדיק הקלה כה משמעותית כפי שהקל בית משפט קמא, ובוודאי מקום בו הקל בית משפט קמא הקלה משמעותית עם המשיב אף בהטלת רכיב המאסר בפועל.

בית משפט קמא, כך טוענת המדינה, העניק משקל רב לניידותו של המשיב לצורך יכולת השיקום והפרנסה שלו ואולם מתסקירי שירות המבחן עולה, שמזה כחמש שנים אין המשיב עובד ולכן על-פני הדברים אין צורך בקיצור הפסילה לצורך פרנסת משפחתו. אמנם בפסילת רישיון הנהיגה טמונה אי-נוחות, אך אין בכך כדי להצדיק את קיצור תקופת הפסילה כפי שקבע בית משפט קמא. לטענת המדינה, עונש הפסילה הקצר שהטיל בית משפט קמא אינו הולם את תוצאות התאונה והנזק שיכול היה להיגרם לנפגע העבירה ולכן מתחייב עונש פסילה משמעותי ומרתיע במיוחד נוכח העבר הפלילי והתעבורתי המכביד של המשיב.

בנוסף נטען, כי שגה בית משפט קמא משנמנע מלחייב את המשיב בתשלום פיצוי לנפגע העבירה ובהתאם לפסיקה שיעור הפיצוי אינו נקבע בהתחשב ביכולת הכלכלית של הנאשם. כמו-כן עותרת המדינה שבנוסף

להחמרת עונש הפסילה יוטל על המשיב גם עונש פסילה על-תנאי וכן צו מבחן.

י"ב. בישיבת בית-המשפט שהתקיימה בפנינו ביום 9.9.21 חזרה ב"כ המדינה על כל הטענות שבערעור וציינה, שנפל פגם בגזר הדין של בית משפט קמא בכך שלא הוטלה על המשיב פסילה על-תנאי, במיוחד נוכח הרשעותיו המרובות בתחום התעבורתי, כך גם נוכח הימנעות בית משפט קמא מלהטיל צו מבחן וההימנעות מלהטיל פיצוי לנפגע העבירה חרף המלצתו של שירות המבחן.

עוד ובנוסף, ציינה ב"כ המדינה, שלא הייתה הצדקה לחרוג לקולא מן המתחם בכל הנוגע לתקופת הפסילה בפועל והוסיפה, ששירות המבחן אף אינו מתייחס לפסילה בפועל כעניין שעלול לפגום בהליך השיקום. נוכח עברו הפלילי של המשיב, סבורה המדינה, שיש בחריגה ממתחם הפסילה בפועל שקבע בית משפט קמא (3-6 שנים) משום סיכון למשתמשים בדרך מבלי שתהא הצדקה לכך ודי בהקלה המופלגת ברכיב המאסר כדי להקל עם המשיב ולעודד אותו להמשיך בטיפול. ב"כ המדינה הפנתה לפסיקה הרלוונטית.

י"ג. ב"כ המשיב הודיע, שהמשיב מסכים לכך שיוטל עליו גם עונש של פסילה על-תנאי וכמו כן הודיע (על דעת המשיב עצמו) על הסכמה להטלת צו מבחן למשך שנה ממועד פסק דינו. גם באשר לפסיקת פיצוי לנפגע העבירה מסר ב"כ המשיב, שלא הייתה התנגדות לפסיקת פיצוי כאמור כשלצד זאת ציין, שהמשיב לא היה אשם בתאונה ויש לשקול האם ראוי להטיל פיצוי הואיל והמשיב עומד בפני הליכי הוצאה לפועל בסך כולל של 17,000 ₪ שנקטה בהם קרנית אשר פיצתה את נפגע העבירה.

באשר לפרק הזמן של פסילת רישיון הנהיגה בפועל ציין ב"כ המשיב, שתקופת הפסילה של שנה פחות יום מאפשרת למשיב לחזור בתום התקופה למעגל העבודה ולפרנס את המשפחה מבלי שיהא עליו להיבחן במבחן תיאוריה ובמבחן מעשי.

לטענת ב"כ המשיב, זו ענישה שיקומית ואין מקום להתערב בשיקול הדעת של בית משפט קמא הואיל ובענישה שיקומית יש ליתן מקום לפן האנושי ולחמלה ובמיוחד כשעסקינן במשפחה קשת יום המגדלת חמישה ילדים שעודם קטינים.

עוד ציין ב"כ המשיב, שבית משפט קמא התרשם מדברי רעייתו של המשיב. המשיב עצמו אמר בדיון, שאם ימצא עבודה שתתאים לו (בישיבה בלבד) הוא יהא רשאי להשתכר עד 4,000 ₪ לחודש מבלי שתיפגע הגמלה שהוא מקבל מן המוסד לביטוח לאומי, וכן הוסיף כי עבר תהליך שיקום רציני.

י"ד. ב"כ המדינה חזרה על עמדתה לפיה יש להתערב בתקופת הפסילה בפועל ולא ניתן להלום תקופת פסילה כפי שקבע בית משפט קמא בנסיבותיו של המשיב, ומה גם שהמשיב לא עבד שנים קודם לכן, כך שהעדרי רישיון הנהיגה אין בו, לטעמה, כדי ליצור הגבלה ואין הצדקה לחריגה כה משמעותית מן המתחם.

ט"ו. באי כוח הצדדים נתנו את הסכמתם לכך שפסק הדין יומצא להם בדואר.

הואיל והייתה הסכמה לכך שבית משפט זה יטיל על המשיב צו מבחן לתקופה של שנה מהיום, ומכיוון שפסק הדין יומצא בדואר מבלי שתתקיים ישיבה פרונטלית לשימוע פסק הדין, הסביר בית משפט זה למשיב במהלך הדיון מיום 09.09.21, שעליו לקיים את כל הוראות שירות המבחן וליטול חלק בכל טיפול, בכל קבוצה טיפולית, בריאיון או במפגש, כפי שייקבע על ידי שירות המבחן, וככל שהמשיב יפר או לא יקיים את הוראות צו המבחן או ככל שיעבור עבירה נוספת יהא שירות המבחן רשאי להגיש בקשה לבית המשפט לעיין מחדש בפסק הדין דבר שעלול להביא להטלת ענישה חמורה יותר על המשיב.

ט"ז. לאחר שנתנו דעתנו לכתב האישום שהגישה המדינה כנגד המשיב, להכרעת הדין של בית משפט קמא, לפרוטוקול ישיבת הטיעונים לעונש בפני בית משפט קמא מיום 15.2.21, לתסקירי שירות המבחן, למרשם הפלילי, למרשם התעבורתי, לגזר הדין, להודעת הערעור על נימוקיה, לאישורי המוסד לביטוח לאומי ולמסמך הרפואי שהוגשו לעיונו בישיבת 09.09.21, לטיעוניהם של באי כוח שני הצדדים בפנינו, ולפסיקה הרלוונטית, מסקנתנו היא שדין ערעור המדינה להתקבל.

י"ז. נתייחס תחילה, לתקופת פסילת רישיון הנהיגה בפועל שהטיל בית משפט קמא על המשיב, דהיינו, 12 חודשים פחות יום, כשהמשמעות היא שהמשיב לא יהא חייב לעבור מבחן תיאוריה ומבחן מעשי בתום תקופת הפסילה לצורך החזרת רישיון הנהיגה לידיו.

נציין, שבמהלך הדיון שהתקיים בפנינו ביום 9.9.21 העלינו הצעה בפני הצדדים באשר לתקופת הפסילה בפועל. ב"כ המשיב ענה בחיוב, על דעת מרשו, ואילו ב"כ המערערת מסרה, שהיא תענה בכתב עד 12.9.21, מועד בו הודיעה כי לאחר ששקלה את הדברים שהועלו במסגרת הדיון, אין באפשרותה להגיע עם המשיב להסכמה עונשית.

לאחר שחזרנו ושקלנו את נסיבות המקרה מושא הדיון, ונתנו דעתנו לנימוקי גזר הדין של בית משפט קמא, לטיעוניהם של הצדדים הן בפני בית משפט קמא והן בפנינו, ולפסיקה הרלוונטית, הגענו בסופו של יום למסקנה שלא ניתן להימנע מלהתערב באורך תקופת פסילת רישיון הנהיגה בפועל שקבע בית משפט קמא בגזר הדין הואיל והתקופה שנקבעה (12 חודשים פחות יום) מקלה עם המשיב יתר על המידה, ובמידה המחייבת את התערבותו של בית משפט זה, אף בהביאנו בחשבון את כל הנסיבות לקולא, את האמור בתסקירי שירות המבחן, ואת הנימוקים שהביאו את בית משפט קמא לחריגה ממתחם תקופת הפסילה (שלוש שנים עד שש שנים).

י"ח. העבירה של הפקרה לאחר פגיעה (סעיף 64א(ב) של פקודת התעבורה), היא עבירה חמורה מסוג פשע והמחוקק קבע לצדה עונש מאסר לתקופה של עד שבע שנים.

לכך מצטרפת העובדה, שבנוסף ביצע המשיב עבירה של נהיגה ברכב ללא ביטוח (לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח

רכב מנועי) ושיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 של חוק העונשין.

עוד יש להוסיף את העובדה שלחובת המשיב הרשעות קודמות בעבירות מרמה שבגינן ריצה שתי תקופות מאסר לא קצרות, ובנוסף לחובתו 100 הרשעות בתחום התעבורתי (24 מן העבירות בוצעו לאחר מועד האירוע מושא הליך זה - 12.5.17).

י"ט. בית משפט קמא ציין בגזר-דינו, שמתחם העונש ההולם בגין האירוע מושא הליך זה, נע בין 6 חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 30 חודשי מאסר בפועל.

באשר למתחם הענישה בכל הנוגע לפסילת רישיונו של המשיב, ציין בית משפט קמא, כי מתחם זה נע בין 3 שנים ל-6 שנים, אולם לצד זאת עמד בית משפט קמא על הנסיבות הספציפיות למשיב אשר מצדיקות חריגה לקולא ממתחם הענישה בכל הנוגע לתקופת הפסילה בפועל.

בתסקירי שירות המבחן, ובמיוחד באחרון ובעדכני שבהם מיום 19.01.21, ההתרשמות היא שלמשיב פרוגנוזה שיקומית חיובית, המשיב ערך שינוי פנימי מעמיק, המשיב מצר על מעשיו, מבין כי לא פעל כפי שצריך, מביע אמפתיה לפגיעתו בנפגע העבירה, ומגלה נכונות לשלם לו פיצויים. שירות המבחן המליץ לבית משפט קמא להעדיף בעניינו של המשיב את הפן השיקומי ולהטיל עליו צו מבחן למשך שנה, צו של"צ ותשלום פיצוי לנפגע העבירה.

בית משפט קמא ציין, שאף הוא התרשם כי המשיב עבר וממשיך לעבור עם עצמו תהליך מעמיק, וכן התרשם מעדות רעייתו של המשיב שהעידה על השינוי החיובי שביצע המשיב באורחות חייו. כמו-כן סבר בית משפט קמא, כי שליחתו של המשיב (אב לחמישה ילדים הסמוכים על שולחנו) למאסר עלולה לגרום לנזק בלתי מידתי למשפחתו התלויה בו במובנים רבים.

בשים לב לכל האמור לעיל ולנסיבותיו האישיות של המשיב, הסובל מפגיעת גב, מוגבלות קשה עקב שיתוק ספסטי בארבע גפיים, ומתקשה בניידות בתחבורה ציבורית, החליט בית משפט קמא להסתפק בהטלת עונש מאסר של 8 חודשים, אותם יוכל המשיב לרצות בעבודות שירות.

כ. באשר לרכיב פסילת רישיון הנהיגה בפועל החליט בית משפט קמא, כמפורט כבר לעיל, לסטות לקולא ולחרוג ממתחם הענישה הנהוג לגבי פסילה בפועל של רישיון הנהיגה בעבירות של הפקרה לאחר פגיעה בצינו, כי לחירות התנועה של המשיב משקל רב ביכולת השיקום והפרנסה שלו, ולכן הסתפק בפסילת רישיון הנהיגה בפועל לתקופה של 12 חודשים פחות יום, משמע שבתום תקופת הפסילה בפועל לא יהא על המשיב לעבור מבחן תיאוריה ומבחן מעשי כדי לקבל לידי מחדש את רישיון הנהיגה.

כ"א. פסיקתו של בית משפט קמא שהסתפק בנסיבותיו של המשיב בהטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות מקובלת עלינו.

עיינו בע"פ 6321/18, **קריאף נ' מדינת ישראל** (18.12.19) (להלן: "**עניין קריאף**"). באותו מקרה הורשע הנאשם בעבירת הפקרה לאחר תאונה שבה נגדם (סעיף 64א (ג) של פקודת התעבורה), אך יצוין שהמערער (שם) לא הועמד לדין בגין רשלנות שגרמה לאירוע התאונה, אלא הורשע, בנוסף לעבירה לפי סעיף 64א (ג) של פקודת התעבורה, בנהיגה ללא רישיון תקף, נהיגה ללא פוליסת ביטוח ועבירה של נסיעה בנתיב ייעודי. הנאשם (שם) נדון בבית המשפט המחוזי ל-10 חודשי מאסר בפועל, 6 חודשי מאסר על-תנאי, פסילת רישיון הנהיגה לתקופה של 5 שנים ופיצוי למשפחת המנוחה בסך 5,000 ₪.

בית המשפט העליון החליט להסתפק בהעמדת מאסרו של הנאשם (שם) על 9 חודשים שאותם יוכל לרצות בעבודות שירות. כב' הנשיאה א' חיות, ציינה בפסקה 10, שם:

"אכן, הענישה היא לעולם אינדיבידואלית, וגזירת העונש מחייבת ליתן משקל לצד מידת אשמו גם לנסיבותיו האישיות של כל אדם ולשיקולי שיקום... בענייננו, נראה כי אכן קיימות נסיבות ייחודיות המטות את הכף לטובת חריגה מסוימת ממתחם הענישה לצורך הקלה בעונשו של המערער, ובראשן קיומו של סיכוי ממשי כי המערער יכול לעבור תהליך משמעותי של שיקום בהתאם לאמור בסעיף 40 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977... כל אלה בצירוף עברו הנקי, גילו הצעיר בעת ביצוע העבירה ונסיבות חייו, תומכים במסקנה כי יש מקום להקל מעט בעונשו של המערער ולאפשר לו לרצות את עונשו בעבודות שירות..."

יחד עם זאת, יצוין, שבית המשפט העליון **לא** התערב בשאר רכיבי הענישה שהוטלו בעניין **קריאף**, ובהם, בין היתר, גם פסילת רישיון הנהיגה לתקופה של חמש שנים. נעיר, כי בעניין **קריאף** היה מדובר בנאשם צעיר שעברו נקי, וזאת בניגוד לנסיבותיו של המשיב וכבר עמדנו לעיל על הרשעותיו בפלילים ועברו העשיר בתחום התעבורתי.

כ"ב. לצד זאת, בע"פ 1825/14 **מוחמד סרחאן נ' מדינת ישראל** (7.7.14) (להלן: "**עניין סרחאן**") נדון עניינו של מערער אשר תוך כדי נהיגה פגע בילדה קטנה שהלכה בשולי הכביש וזו נחבלה ואף איבדה את הכרתה ואושפזה למשך מספר ימים. לא הייתה מחלוקת על-כך שהמערער (שם) אינו נושא באחריות לגרימת התאונה, והוא הורשע בעבירה לפי סעיף 64א (ב) לפקודת התעבורה בלבד. צוין באותו פסק דין (פסקה 10) כי נסיבות ביצוע העבירה אינן מן החמורות, המערער אינו אשם בגרימת התאונה, הרחוב לא היה ריק מאנשים, לנפגעת נגרם נזק קטן יחסית, והמערער הסגיר את עצמו מיד לאחר קרות התאונה. עוד נשקלו לזכות המערער בעניין **סרחאן** הודאתו, חרטתו, גילו הצעיר ועברו הנקי.

חרף כל האמור לעיל, נדון המערער בעניין **סרחאן** לשמונה חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר מותנה, וכמו כן פסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר.

כ"ג. בעניינו, כפר המשיב בעובדות כתב-האישום ובהתאם לזכותו על-פי דין, ניהל את הליך ההוכחות עד תום ומשכך אין הוא זכאי להתחשבות הניתנת בדרך כלל לנאשם אשר מודה בעובדות כתב-האישום. כמו-כן נזכיר, שהמשיב הורשע לא רק בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה, אלא גם בעבירה של נהיגה ללא פוליסת ביטוח, ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט. בנוסף כבר עמדנו לעיל על עברו הפלילי ועברו התעבורתי העשיר של המשיב.

יחד עם זאת, משהתרשמו הן שירות המבחן והן בית משפט קמא שהמשיב עבר ועובר הליך שיקומי משמעותי במהלך התקופה שמאז החלו ההליכים המשפטיים כנגדו בשנת 2018, והפרוגנוזה השיקומית היא חיובית, ובשים לב למגבלותיו של המשיב מחמת נכותו (דרגת נכות יציבה בשיעור של 100% במסגרת נכות כללית), הקשיים שבניידותו (80% מוגבלות בניידות לצמיתות), ונסיבותיו המשפחתיות, רשאי היה בית משפט קמא להסתפק בהטלת עונש מאסר לתקופה של שמונה חודשים לריצוי בעבודות שירות, דהיינו, תקופת מאסר שהיא בחלק התחתון של מתחם הענישה (6 חודשים עד 30 חודשים). על כך גם **אין** בפנינו ערעור מטעם המדינה.

כ"ד. לעומת זאת, סבורים אנו שלא היה מקום להסתפק בפסילתו בפועל של רישיון הנהיגה של המשיב לתקופה קצרה יחסית של 12 חודשים פחות יום, וזאת גם אם מקובלת עלינו עמדת בית משפט קמא, לפיה בנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של המשיב, נכותו ומגבלותיו, התהליך השיקומי שעבר והפרוגנוזה השיקומית החיובית, קיימת הצדקה לסטות לקולא מן המתחם המקובל של תקופת הפסילה בעבירות מסוג זה (שלוש שנים - שש שנים).

לאחר שחזרנו ושקלנו בדבר הגענו לכלל מסקנה, שלצד החריגה המוצדקת לקולא ממתחם תקופת הפסילה בפועל, על בית המשפט לאזן בין החריגה לקולא, בהתאם להוראת סעיף 40ד (א) של חוק העונשין, לבין עיקרון ההלימה שהוא העיקרון המנחה בענישה לפי סעיף 40ב של חוק העונשין:

"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו".

כ"ה. לצד כל הנסיבות המצדיקות את החריגה הניכרת לקולא באשר לתקופת הפסילה בפועל של רישיון הנהיגה, כפי שהורה בית משפט קמא, יש להביא בחשבון את החומרה הטמונה בעבירת ההפקרה לאחר פגיעה שהיא, כמצוין כבר לעיל, עבירה שלצידה עד שבע שנות מאסר, ועיינו

בדברי כב' השופט י' אלרון ברע"פ 3078/19 **אהרוני נ' מדינת ישראל** פסקה 12 (06.05.19):

"העונש הקבוע בצד עבירת ההפקרה הוא מן הגבוהים בפקודת התעבורה, בייחוד כשזו נעשית מתוך מודעות לפגיעתו של נפגע תאונת הדרכים".

על עצם החומרה הטמונה בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה יש להוסיף את העובדה, שהמשיב הורשע גם בעבירה של נהיגה ללא פוליסת ביטוח ועבירה של שיבוש מהלכי משפט, וכן יש לתת את הדעת על הרשעותיו הקודמות של המשיב בפלילים, ועברו התעבורתי העשיר המדבר בעד עצמו.

כ"ו. בבואנו אפוא לאזן בין כל הנתונים והשיקולים שפירטנו לעיל, מסקנתנו היא שתקופת הפסילה בפועל, כפי שקבע בית משפט קמא, אינה יכולה לעמוד. לפיכך, אנו מקבלים את ערעור המדינה **ומעמידים את תקופת פסילתו בפועל של רישיון הנהיגה על 20 חודשים.**

כ"ז. לא הייתה מחלוקת בדיון בפנינו על-כך שבנוסף לפסילת רישיון הנהיגה בפועל יש להטיל על המשיב עונש פסילה על-תנאי, והדבר מתחייב לטעמנו נוכח חומרת העבירה של הפקרה לאחר פגיעה והרשעותיו הקודמות של המשיב בתחום התעבורתי.

לפיכך אנו פוסלים בזאת את המשיב מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של **12 (שנים-עשר) חודשים** למשך שלוש שנים מהיום, וזאת ככל שיבצע המשיב עבירה של הפקרה אחרי פגיעה לפי סעיף 64א (על כל סעיפי המשנה שבה) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, ויורשע בה.

כמו-כן, פוסלים אנו את המשיב מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של **6 (שישה) חודשים** למשך **3 שנים** מהיום, וזאת ככל שייבצע המשיב עבירה של נהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970, ויורשע בה.

כ"ח. בית משפט קמא ציין בגזר-דינו, ששירות המבחן ימשיך וישלב את המשיב בטיפול קבוצתי או פרטני לפי שיקול דעתו ובכפוף לעונש שהוטל עליו, אך נמנע מלהטיל עליו צו מבחן. לאחר מתן גזר הדין פנה שירות המבחן בבקשת הבהרה לבית משפט קמא, אשר ציין בהחלטתו מיום 2.5.21, כי בהתאם לסעיף 51ג(ג) של חוק העונשין, תיקבע לכל עובד שירות שנגזרו עליו עבודות שירות לתקופה העולה על שישה חודשים תכנית ליווי ושיקום על ידי קצין מבחן ומכיוון שעל המשיב נגזרו שמונה חודשי עבודות שירות זכאי הוא לפי החוק לתכנית ליווי ושיקום על ידי קצין מבחן.

אנו סבורים, כי בעניין זה יש להתערב בגזר-דינו של בית משפט קמא, ולהטיל על המשיב צו מבחן לתקופה של שנה אחת מהיום, כפי שגם הציע שירות המבחן בתסקירו מיום 19.1.21, ובמהלך תקופה זו יעבור המשיב טיפול פרטני וקבוצתי במסגרת שירות המבחן.

לא נעלם מעינינו כי סעיף 64א (ד) של פקודת התעבורה קובע:

"החליט בית-המשפט להטיל על אדם עונש מאסר לפי סעיף קטן (ב) או (ג), לא ייתן עליו צו מבחן אלא מטעמים מיוחדים שיירשמו..."

סבורים אנו, שקיימים בענייננו טעמים מיוחדים המצדיקים הטלת צו מבחן על המשיב, על-מנת שיהא גורם משגיח ומפקח על התנהלותו.

עצם העובדה שהמשיב, בהיותו עובד שירות שנגזרו עליו עבודות שירות לתקופה העולה על שישה חודשים, זכאי לתכנית ליווי ושיקום על ידי קצין מבחן, אין בה כשלעצמה כדי לשלול את הצורך להטיל עליו צו מבחן לתקופה של שנה אחת, בשים לב לא רק לחומרת העבירה בה הורשע המשיב, אלא גם בשים לב לעברו הפלילי ועברו התעבורתי, (וראו לציון שהמשיב המשיך לבצע עבירות תעבורה גם לאחר האירוע מושא הליך זה ועבירת התעבורה האחרונה בגינה הורשע בוצעה ביום 28.08.20).

האמור לעיל, עונה על הדרישה של טעמים מיוחדים, ומצדיק את הצורך בגורם משגיח ומפקח (דהיינו, שירות המבחן) שיוכל להגיש לבית המשפט, במקרה המתאים, בקשה להפקעת צו המבחן על-מנת שדינו של המשיב ייגזר מחדש. כאמור כבר לעיל, במהלך הדיון בפנינו, נתנו המשיב ובא-כוחו את הסכמתם להטלת צו מבחן למשך שנה אחת, וכך אנו מחליטים.

כ"ט. עוד ובנוסף סבורים אנו, שהיה מקום בנסיבות העניין וכפי שגם המליץ שירות המבחן בתסקירו מיום 19.1.21, לחייב את המשיב בתשלום פיצוי לנפגע העבירה. בדיון שהתקיים בפנינו אף אישר ב"כ המשיב שלא הייתה התנגדות לפסיקת פיצוי.

בשים לב לכך שהמשיב אינו נושא באחריות לגרימת התאונה, ולמרבה המזל לא חייבה הפגיעה את אשפוזו של הנפגע, אשר בינתיים ולפי דברי ב"כ המשיב קיבל פיצוי מ"קרנית", אנו מחייבים את המשיב לפצות את נפגע העבירה בסכום של 2,500 ₪.

ל. בית משפט קמא הטיל על המשיב, בין היתר, שבעה חודשי מאסר על-תנאי למשך שלוש שנים: **"שלא יעבור עבירה בה הורשע ו/או עבירה של נהיגה בזמן פסילה"**.

הגם שלא הועלתה בפנינו טענה, לא מצד המשיב (שלא הגיש ערעור) ולא מצד המדינה, בעניין הטלת עונש המאסר המותנה אשר חל, בהתאם לאמור לעיל, גם על העבירה של הפקרה אחרי פגיעה לפי סעיף 64א (ב) לפקודת התעבורה, רואים אנו לנכון, נוכח הוראת המחוקק, שנתייחס אליה להלן, ונוכח הפסיקה הנוהגת, להורות שעונש המאסר המותנה שקבע בית משפט קמא לא יחול על העבירה של הפקרה אחרי פגיעה.

התערבותנו זו, נובעת מן האמור בהוראת סעיף 64א (ד) של פקודת התעבורה: **"החליט בית-המשפט להטיל על אדם עונש מאסר לפי סעיף קטן (ב) או (ג) לא יתן עליו צו מבחן, אלא מטעמים מיוחדים שיירשמו, ולא יטיל עליו מאסר על-תנאי בין כעונש יחיד ובין כעונש נוסף"** (ההדגשה שלנו).

עיינו, למשל, בדברי כב' השופט ג' קרא ברע"פ 4749/18 גירון נ' **מדינת ישראל**, פסקה 8 (10.07.18):

"לצד האמור, נוכח הוראת סעיף 64א (ד) לפקודה ובהינתן עמדת המשיבה, אני מורה כי עונש המאסר על-תנאי שהושת על המבקש ביחס לעבירת ההפקרה יבוטל (ראו ע"פ 3258/16 וולקוב נ' מדינת ישראל בפסקה 7 (22.1.17); ע"פ 2351/17 סביחאת נ' מדינת ישראל (29.10.17); ע"פ 6410/16 מדינת ישראל נ' אלקבס (26.3.18)). גם אני סבור כי הרציונל העומד מאחורי ההוראה המונעת הטלת עונש מאסר מותנה בנוסף לעונש מאסר מאחורי סורג ובריח אינו ברור די צורכו, ואני מצטרף לקריאה למחוקק לשקול לתקן מצב זה".

עוד עיינו בדברי כב' השופט י' אלרון ברע"פ 3078/19 אהרוני נ' **מדינת ישראל** (06.05.19) פסקה 13:

"חרף העובדה כי המבקש לא טען זאת בבקשתו, אני מורה כי עונש המאסר על-תנאי שהוטל עליו ביחס לעבירת ההפקרה יבוטל (ראו: רע"פ 4947/18 גירון נ' מדינת ישראל פסקה 8 (10.07.18))".

למניעת כל ספק נציין, שאמנם המשיב מרצה את מאסרו על דרך עבודות שירות, ואולם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות אף הוא בגדר **"מאסר"**, אלא שניתנת אפשרות לרצותו בעבודות שירות, לפי סעיף 51ב (א) של חוק העונשין.

ל"א. התוצאה מכל האמור לעיל היא שאנו מקבלים את ערעור המדינה ומורים כדלקמן:

1. אנו פוסלים את המשיב מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של **20 (עשרים) חודשים** חלף התקופה שקבע בית-המשפט קמא בגזר-דינו.

2. אנו מטילים על המשיב צו מבחן לתקופה של שנה אחת מהיום. במהלך תקופה זו יעבור המשיב טיפול פרטני וקבוצתי במסגרת שירות המבחן.

בישיבת בית-המשפט מיום 9.9.21 הסברנו למשיב, שעליו לקיים את כל הוראות שירות המבחן ואם יפר או לא יקיים הוראות אלה, או ככל שיעבור עבירה נוספת, רשאי יהיה שירות המבחן להגיש לבית המשפט בקשה לעיון מחדש בגזר הדין דבר שעלול להביא להטלת ענישה חמורה יותר על המשיב.

3. אנו מחייבים את המשיב לפצות את נפגע העבירה בסכום של 2,500 ₪, וזאת בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים של 500 ₪ כל אחד, שיבוצעו לקופת בית משפט השלום בחיפה **החל מיום 20.10.21** וכך הלאה ב-20 לכל חודש עד לסילוק המלא והסופי. אם תשלום כלשהו לא ישולם כולו או במועדו, יעמוד מלוא הסכום של 2,500 ₪ או כל יתרה בלתי משולמת לפירעון מלא ומיידי.

4. עונש המאסר המותנה בן שבעה חודשים למשך שלוש שנים, שקבע בית משפט קמא בגזר-דינו, **לא יחול על העבירה של הפקרה לאחר פגיעה.**

ואולם, ביחס לשאר העבירות שציין בית משפט קמא בעמ' 12 לגזר-דינו עומד עונש המאסר המותנה בעינו ללא שינוי.

5. בכל הנוגע לתקופת פסילת רישיון הנהיגה על-תנאי - אנו מקבלים את ערעור המדינה ופוסלים את המשיב מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של **12 (שנים -עשר) חודשים** למשך שלוש שנים מהיום, וזאת ככל שיבצע המשיב עבירה של הפקרה אחרי פגיעה לפי סעיף 64א (על כל סעיפי המשנה שבה) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, ויורשע בה.

כמו-כן, פוסלים אנו את המשיב מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של **6 (שישה) חודשים** למשך **3 שנים** מהיום, וזאת ככל שיבצע עבירה של נהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970, ויורשע בה.

6. **על הסנגור, עו"ד עמיקם שוחט, להסביר למשיב את משמעות עונש פסילת רישיון הנהיגה על-תנאי, כפי שהורינו בס"ק 5 דלעיל, ואת התוצאה שתהא, למקרה של הפרת התנאים על ידי המשיב, והצורך בהפעלתם.**

כדי למנוע את הצורך בהזמנת הצדדים לשימוע פרונטלי, **על עו"ד שוחט להמציא את אישורו בכתב לבית משפט זה לא יאחר מיום 04.10.2021**, כי הסביר למשיב את משמעות עונש פסילת רישיון הנהיגה על-תנאי ואת התוצאה שתהא אם יפר המשיב את התנאים שקבענו.

7. **על מזכירות בית-המשפט להביא ללשכת האב"ד צו מבחן לחתימה ויש לעשות כן לא יאחר מיום 04.10.2021.**

8. **על פרקליטות מחוז חיפה להביא לידיעת נפגע העבירה את הפיצוי שנפסק לזכותו על-פי**

פסק דין זה, וכן על הפרקליטות למסור למזכירות בית-משפט השלום בחיפה את פרטיו של נפגע העבירה כדי שניתן יהיה להעביר אליו את הכספים שיופקדו לזכותו על ידי המשיב, בהתאם לאמור בפסק דינו.

9. יובהר שעונש המאסר לריצוי בעבודות שירות, כפי שנקבע בגזר-דינו של בית משפט קמא, נותר בעינו ללא שינוי.

מזכירות בית-המשפט תמציא את העתק פסק הדין אל:

- (1) שירות המבחן למבוגרים.
- (2) בא כוח המדינה: עו"ד גב' י' ויסהוף, פמ"ח (פלילי).
- (3) בא כוח המשיב: עו"ד ע' שוחט, סנגוריה ציבורית.
- (4) המשיב: אריק ואנונו, שכונת בן גוריון 247/11, שלומי, 2283200.

על מזכירות בית-המשפט להביא תיק זה לעיוני ביום 04.10.2021.

ניתן היום, י"ג תשרי תשפ"ב, 19 ספטמבר 2021, בהעדר הצדדים.

מ' דאוד, שופט

א' בולוס, שופט

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]